

מועד המצאה: 24/3/23

מועד אחרון להגשה: 24/4/23

ת.א. 29063-04-21

בבית משפט השלום בנצרת

בפני כב' השופטת אבו אחמד

בעניין שבין:

נטע מי טל ת.ז. 034057224

ע"י ב"כ עוה"ד אריאל פרייברג ואח'

מגרד אבא הלל 7, בית סילבר, רמת גן 5252204
טל: 03-9060120, פקס: 03-9060121

התובעת

- נגד -

המרכז הלאומי לספורט החורף בישראל מרכז קנדה

במטולה בע"מ ח.פ. 511068199

ע"י ב"כ עו"ד מנסור קופטי ואח'

מרח' האם תרזה, שפרעם 20200, ת.ד. 668

טל: 04-9501056, פקס: 04-9501056
דוא"ל: koptym@gmail.com

הנתבעת

כ"ו ניסן תשפ"ג, 17/04/2023	החלטה
תיק 29063-04-21	
ש' שאדן נאשף-אבו אחמד	
עיינתי.	
לתיוק.	
*** נחתם דיגיטלית ***	

תחשיב נזק מטעם הנתבעת

הנתבעת מתכבדת להגיש תחשיב נזק מטעמה כדלקמן.

הנתבעת תקדים ותציין כי התובעת הפרזיה והאדירה בנוקיה לאין שיעור. פגיעתה של התובעת היתה קלה. לא זו בלבד שלא נגרם לתובעת הפסד שכר כלשהו, אלא ששכרה לאחר התאונה עלה ב- 3780 ₪.

שאלת האחריות

1. ראשית תטען הנתבעת כי דין התביעה כנגדה להידחות בהעדר עילה ובהעדר אחריות.

2. עסקינן בתאונה שאירעה, לפי הנטען, במהלך שימוש במתקן טרמפולינה. האירוע כפי שהוא מתואר בכתב התביעה והמוכחש כשלעצמו אינו מטיל כל אחריות על הנתבעת בנוזיקין. הנתבעת תטען כי אינה חייבת בכל חובת אחריות ו/או פיצוי כלפי התובעת. הנתבעת תדגיש כי לא התרשלה כלפי התובעת, אם במעשה ו/או במחדל וכן לא הפרה כל חובה חקוקה. לחלופין התאונה הנטענת והמוכחשת לא אירעה בשל מעשה ו/או מחדל ו/או רשלנות כלשהי של הנתבעת.
3. בהתאם להלכה הפסוקה, על מנת לחייב את הנתבעת בנוזקי התובעת, על האחרונה להוכיח כי הנתבעת חבה כלפיה בחובת זהירות מושגית, קונקרטיית, וכי התרשלה והפרה את חובות הזהירות כלפיה באופן שגרם לנזק (ראה: ע"א 145/80 שלמה ועקנין נ' המועצה המקומית, בית שמש ואח', פ"ד לו (1) 113 (1982)).
4. הגם שיתכן והנתבעת חבה חובת זהירות מושגית כלפי הבאים בשעריה בהיותה מחזיקה במקרקעין ומפעילה את מתקן הטרמפולינה, שונים פני הדברים ביחס לקיום חובת זהירות קונקרטית ביחס לתובעת במקרה דנן.
5. בהתאם להלכה, באשר לחובת הזהירות הקונקרטית, יש לבחון את נסיבותיו של המקרה הנדון. חובת הזהירות הקונקרטית, נקבעת על-פי מבחן הצפיות. השאלה היא, אם אדם סביר יכול היה לצפות בנסיבותיו המיוחדות של המקרה - את התרחשות הנזק, ואם התשובה על כך היא בחיוב, אם אדם סביר צריך היה, כעניין שבמדיניות, לצפות את התרחשותו של אותו נזק.
6. בפ"ד ועקנין נגד המועצה המקומית בית שמש שהוא מהווה ההלכה הקובעת בתחום זה מזה שנים רבות, נקבע כי בעת קביעת חובת הזהירות הקונקרטית יש לזכור, כי לא כל נזק צפוי (מבחינה פיסית) הוא נזק שיש לצפותו (במישור הנורמטיבי). חיי היום-יום מלאים סיכונים, אשר לעתים מתממשים וגורמים נזקים, מבלי שיוצרי הסיכונים יישאו באחריות בנוזיקין. הטעם לכך הוא, שאותם סיכונים טבעיים ורגילים הם לפעילות האנוש המקובלת, ובגינום נקבע, כעניין של מדיניות משפטית, כי חובת זהירות קונקרטית אינה מתגבשת. סיכונים אלו סבירים הם, וחיי חברה מתוקנים לוקחים את קיומם בחשבון. על-כן, מי שמשמש במתקן ספורט - אם כמשתתף ואם כצופה - עשוי להיפגע מסיכונים, הכרוכים בפעילות ספורטיבית. עד כמה שסיכונים אלה טבעיים הם ורגילים לאותה פעילות, אין בגינם אחריות. הדין אינו מטיל חובת זהירות קונקרטית בגין סיכונים סבירים, ורק בגין סיכון בלתי סביר מוטלת חובת זהירות קונקרטית, הוא אותו סיכון, אשר החברה רואה אותו במידת חומרה יתירה, באופן שהיא דורשת כי יינקטו אמצעי זהירות סבירים כדי למנועו (ראה: ע"א 145/80 לעיל). (הדגש לא במקור-מ.ק.)
7. הנתבעת תטען כי הסיכון של פגיעה או נחיתה לא טובה בעת שימוש במתקן טרמפולינה הוא טבעי ורגיל לפעילות ספורטיבית מעין זו.

8. הנתבעת דוחה מכל וכל את טענת התובעת לפיה היה עומס מבקרים במתחם הטרמפולינה. לטענה זו אין כל שחר. הטענה הנה טענה סתמית לחלוטין שהועלתה בעלמא ללא כל ביסוס. ודוק- אין כל טענה בפי התובעת שכביכול נפלה כתוצאה מהתנגשות עם משתתף אחר. התובעת נפגעה מנחיתה לא טובה על הרגל. הא ותו לא. מכל מקום ובניגוד לרושם שהתובעת מנסה ליצור, לא מדובר בטרמפולינה "אישית" של כל משתתף. למקרה "קצת" דומה, מפנה הנתבעת מלתיק ת"א 8423-11-18 פלובי ג' איי ג'אמפ **בהיכל בע"מ ואח'** שבו נדחתה התביעה:

"בנסיבות המקרה, מדובר בפעילות ספורטיבית אשר מורכבת מקפיצה על טרמפולינות הכרוכה באופן טבעי בסיכון. מדובר במתחם הכולל מספר טרמפולינות והציבור אשר מגיע למתחם יכול לקפוץ באופן חופשי על טרמפולינה. אין מדובר בטרמפולינה אישית לכל משתתף. כך שבפועל יכולים לקפוץ באותה טרמפולינה מספר משתמשים בו זמנית.."

9. הנתבעת תדגיש כי אין עליה אחריות או חבות כלשהן בגין האירוע נשוא התביעה והמוכחש כשלעצמו. התאונה הנטענת והמוכחשת אירעה במהלך משחק על מתקן I JUMP כפי הנטען, והתובעת הסתכנה מרצון ואו נטלה על עצמה סיכון עת השתתפה בפעילות נשוא התביעה. הנתבעת תטען כי בכל מקרה אין עליה אחריות בנזיקין. מבלי לגרוע מהאמור הנתבעת תטען כי התובעת לא נזהרה בעת הפעילות שבה השתתף ללא כל קשר למתקן עצמו.

10. מבלי לגרוע מכלליות הכחשתה של הנתבעת, והגם שאין בפי התובעת כל טענת רשלנות כלפי הנתבעת למעט "עומס מבקרים", הנתבעת תטען ומעבר לנדרש, כי התובעת קיבלה הנחיות הדרכה והוראות בטיחות בטרם כניסתה לשטח התקן ה-IJUMP. הנתבעת תטען כי בשטח המתקן ובכניסה מופיע בשתי נקודות סרטון הדרכה שבין היתר מראה מה מותר ומה אסור ואיך מתנהגים בעת פעילות במתקן. בנוסף קיים שילוט אזהרה בשטח המתקן.
הנתבעת תטען כי האחריות הנה על המשתמשים בלבד.

בנסיבות אלה דין התביעה כנגד הנתבעת להידחות מכל וכל.

ממילא התובעת מנועה ומושתקת מלהגיש תביעתו כנגד הנתבעת. התובעת בחרה להשתמש במתקן ה-I-JUMP חרף כל האזהרות של הנתבעת וחרף הסכנה הטמונה מטבע הדברים בשימוש במתקן והשתתפות בפעילות כאמור. בכל מקרה יש לראות בתובעת כמי שהסתכנה מרצונה ולפטור את הנתבעת מאחריות.
יש להדגיש גם אם טענתה של התובעת היתה נכונה, והדבר מוכחש בכל תוקף ע"י הנתבעת, שום דבר לא חייב את התובעת לעלות על מתקן הטרמפולינה. חרף זאת בחרה להסתכן מרצונה.

11. לחלופין ומבלי לגרוע מהאמור לעיל הנתבעת תטען כי אשמה של התובעת לאירוע התאונה הנטענת והמוכחשת מכריע ו/או בלעדי ובכל מקרה יש להטיל על התובעת אשם תורם בשיעור של 80%. התובעת לא נזהרה בעת משחק על מתקני ה-IJUMP ו/או שיחקה בניגוד להנחיות.

לחלופין הנזק

לנכות הרפואית אין כל השלכה על תפקודה של התובעת:

12. המומחה הרפואי מטעם בית המשפט קבע לתובעת נכות בשיעור של 10% בגין הפגיעה בקרסול. אומנם בהתאם להלכה הנוהגת, ברגיל יש להעמיד את הנכות התפקודית כגובה הנכות הרפואית אולם במקרה דנן יש לחרוג מהכלל.

13. הנכות שנקבעה אינה מבטאת כלל וכלל את הנכות התפקודית, אם בכלל, של התובעת כתוצאה ועקב התאונה. למעשה לנכות שנקבעה אין כל השלכה תפקודית כלל ועיקר ואין לה כל השפעה על תפקודה של התובעת בכלל ועל כושר השתכרותה בעתיד בפרט.

לראיה וכפי שיפורט להלן, לא נגרם לתובעת הפסד שכר ולו הקל שבקלים. לראיה לא נגרם לתובע כל הפסד שכר ו/או אובדן כושר השתכרות. נהפוך הוא, שכרה לאחר התאונה עלה באופן משמעותי.

מאז אירוע התאונה ועד היום חלפו כ- 4 שנים ששכרה של התובעת עלה באופן ריאלי כפי שיובהר להלן. תקופה זה יש בה די והותר כדי לקבוע כי לא נגרמה לתובעת כל פגיעה בשכרה או בכושר השתכרותה בעתיד.

14. מעבר לכך, הרי גם תקופת החלמתה של התובעת היתה קצרה מאוד ועד מהרה היא חזרה לעבודה סדירה. כפי שעולה מתלוש השכר של חודש 7/19 (חודש התאונה) התובעת נעדה מעבודתה לךמשך יומיים בלבד וקילה שכר מלא. כפי שעולה מהמסמכים הרפואיים שצירפה התובעת, מעבר לטיפולים הסמוכים לאירוע התאונה וטיפולים בודדים בתקופה שלאחר מכן, לא קיבלה התובעת שום טיפול רפואי נוסף.

15. למעשה לאחר תקופה קצרה מהתאונה שבה התובעת לתפקד באופן מלא ורגיל ולא נזקקה להמשך טיפול רפואי או עזרה כלשהי מהזולת ואינה סובלת כיום מכל מגבלה שהיא תולדה של התאונה.

16. בנוסף תטען הנתבעת כי לאור גילה הצעיר של התובעת בעת הפגיעה ולאור טיבם וטבעם של צעירים להסתגל "למומים" הקיימים אצלם וללמוד לתפקד עימם, הרי שצפוי כי

התובעת תסתגל עם השנים לפגיעה, ושוב יודגש כי כיום התובעת מתפקדת כרגיל כיתר בני גילה בלי שום השלכה על תפקודה בכל תחומי היום ושכרה אף עולה באופן ריאלי.

בסיס השכר של התובעת

17. בתחישב הנזק מטעם התובעת נטען כי עובר לתאונה בסיס השכר של התובעת עמד ע"ס 12,350 ₪ ומשוערך להיום 13,787 ₪. אין לקבל טענות אלה. התובעת טועה באשר היא מכלילה בבסיס השכר את החזר הוצאות נסיעה שאינם חלק מהשכר.

18. מעיון בתלושי השכר של התובעת עובר לאירוע התאונה ניתן לראות ששכרה של התובעת כולל מספר מרכיבים:

א. ימי נסיעה בתעריף של 60 ₪ ליום במכפלת ימי העבודה בפועל- רכיב זה אינו חלק מהשכר הקובע ואין להכלילו במרכיבי השכר לצורך חישוב הפסד השכר לעבר או לעתיד. המדבר בהחזר הוצאות. יוער כי מרכיב זה אינו מרכיב פנסיוני קרי- אינו נלקח בחשבון לצורך חישוב פיצויי הפיטורים או חישוב ההפרשות לפנסיה (הן מרכיב תגמולי עובד והן מרכיב תגמולי מעביד)

ב. שכר עבודה- סך של 9720 ₪. המדובר בשכר גלובאלי.

ג. תמורת שעות נוספות גלובאליות (עבור 30 שעות)- סך של 1500 ₪ גלובאלי.

ד. סה"כ השכר הקובע 11,220 ₪ (9720 + 1500). יודגש כי נתון זה – 11,220- מופיע בתלושי השכר שהתובעת צירפה, כסכום שממנו מתבצעות ההפרשות לקרן הפנסיה (ראה למשל תלוש חודש 1/19 בעמ' 8 לנספחי תחשיב התובעת תחת הפרק " ניכויים והפרשות לקופות גמל)

הפסדי שכר לעבר

19. התובעת העמידה את הפסד השכר לעבר על סכום גלובאלי של 20,000 ₪. יש לדחות טענות התובעת.

20. עובר לאונה ועד לחודש 12/22 עבדה התובעת ביקב אלון תבור) אגודת הכורמים הקוארטיבית). החל מחודש 1/23 עובדת התובעת בפלסקסטרניקס ישראל בע"מ.

21. כפי שעולה מתלושי השכר של חודשים 7/19(חודש התאונה) ועד 12/22, לא נגרם לתובעת ולו שקל אחד של הפסד שכר. בכל התקופה הנזכרת קיבלה התובעת שכר עבודה מלא כולל בגין עבודה בשעות נוספות.

מצ"ב תלושי השכר של התובעת מחודש 7/19 ועד 12/22.

22. למעשה לא הוכיחה התובעת כי נגרם לה הפסד שכר כלשהו.

23. הפסד שכר לעבר הנו נזק מיוחד הטעון הוכחה פוזיטיבית ובהעדר כל ראיה אין מקום לפסיקת פיצוי בגין נזק לעבר. חדברים מקבלים משנה תוקף לאור העובדה כי הוכח כי לא נגרם הפסד שכר כפי שעולה ברורות מתלושי השכר של התובעת.

הפסד שכר לעתיד זכויות סוציאליות

24. התובעת הפריזה והאדירה בחישוב נזקיה לא כל שכן ראש הנזק בדבר אובדן שכר בעתיד ואובדן זכויות סוציאליות.

25. יש לדחות מכל וכל טענות התובעת ולפיהן יש להעמיד את הנכות התפקודית על 10%. לטענות אלה אין כל בסיס.

26. כאמור וכפי שפורט בהרחבה לעיל, כיום לא נותרה אצל התובעת מגבלה תפקודית כלשהי בעקבות התאונה והיא מסוגלת ותהיה מסוגלת בעתיד, לכל עבודה, אשר תחפוץ. עובדה היא ששלוש וחצי שנים לאחר התאונה התחילה התובעת לעבוד במקום עבודה אחר במשכורת גבוהה משמעותית מהמשכורת שקיבלה במקום עבודתה הקודם ערב התאונה.

27. הנתבעת מבקשת להסב את תשומת לב בית המשפט הנכבד כי בחודש 3/22 ובעודה עובדת במקום עבודתה הקודם (יקב אלון תבור) קיבלה התובעת העלאה בשכרה בסך של 1000 ₪ לחודש. כפי שעולה מתלושי השכר עד לחודש 2/22 קיבלה התובעת במרכיב "שעות נוספות גלובליות" סכום של 1500 ₪. החל מחודש 3/22 ועד 12/22 קיבלה התובעת במרכיב זה סך של 2500 ₪. כלומר חלה עליה ריאלית בשכר התובעת של 1000 ₪ לחודש ועוד במרכיב השעות הנוספות.

28. יתרה מכך, החל מחודש 1/23 עובדת התובעת בחברת פלקסטרוניק ישראל בע"מ. כפי שעולה מהסכם ההעסקה נספח 2 לתחשיב התובעת, שכרה של התובעת במקום העבודה החדש מורכב :

- א. שכר בסיס ע"ס 12,000 ₪
- ב. שעות נוספות גלובליות ע"ס 3000 ₪.
- ג. ובנוסף לאמור מקבלת התובעת החזר הוצאות נסיעה ע"ס 0.5 ₪ לקילומטר (ראה סעיף 4.1, 4.2 ו- 6.5.4 להסכם ההעסקה נספח 2 לתחשיב התובעת).

כלומר וכפי שהתובעת מודה בפה מלא, כיום שכרה עומד ע"ס 15,000 ₪, דהיינו, גבוה ב- 3800 ₪ משכרה עובר לתאונה. התובעת מוסיפה לעבוד שעות נוספות ומקבלת שכר נאה.

29. ברי כי לא נגרם לתובע כל נזק בדמות הפסד שכר לעתיד/אובדן זכויות סוציאליות. לא זו בלבד שלא נגרם לתובעת כל הפסד אלא ששכרה עלה

30. יוער כי השכר הממוצע במשק היום עומד על 12,061 ₪ ושכרה של התובעת לאחר התאונה הנו גבוה מהשכר הממוצע במשק.

31. נוכח נכותה האורטופדית בגין הפגיעה בקרסול, אין כל מקום בהתאם להלכה לערוך חישוב אקטוארי בגין אובדן שכר לעתיד.
32. פגיעתה של התובעת כתוצאה מהתאונה אין ולא יהיה בה כל השפעה או השלכה על תפקודה בכלל ובעבודתה בעתיד במקצועה.
33. לפיכך אין מקום לקבוע פיצוי בגין אובדן שכר בעתיד ומקל וחומר פיצוי בגין אובדן פנסיה.
34. לחלופין, המדובר בנכות זעירה ומינימאלית ובוודאי שאין מקום לערוך חישוב אקטוארי מלא כפי שנעשה ע"י התובעת בתחשיבה. מוצע פיצוי גלובאלי בסך של 30,000 ₪.

הוצאות רפואיות נסיעות וניידות

35. לתחשיב הנזק מטעם התובעת לא צורפו קבלות או אסמכתאות כלשהן המעידות על הוצאות רפואיות או הוצאות נסיעות שנגרמו לתובעת בעקבות התאונה.
36. לאור האמור אין מקום לפסוק לתובעת פיצוי כלשהו בגין הוצאות ונסיעות ולחלופין מוצע פיצוי גלובאלי בסך של 1,000 ₪.

עזרת הזולת לעבר ולעתיד

37. בהתאם להלכה הפסוקה על מנת לזכות את התובע בפיצוי בגין ראש נזק זה, עליו להוכיח כי העזרה שקיבל חורגת מעזרה שיכל לצפות לה מבני משפחתו, בעת צרה, וכי בעקבות עזרה זו נגרמו לו הפסדים ממשיים כלשהם. (ראה ע"א 177/98 עוז נגד לזרוס (נבו)).
38. הנתבעת תטען כי התובעת לא הוכיחה שקיבל עזרה מעבר לעזרה הרגילה שהיתה מקבלת אילולא התאונה. דברים אלה נאמרים ביתר שאת לאור העובדה כי הטיפול הרפואי שהתובעת קיבלה בעקבות התאונה הסתיים לאחר תקופה קצרה ממועד התאונה. התובעת חזר לעבודה ולתפקד כמקודם.
39. בכל מקרה המדובר בנזק מיוחד הטעון הוכחה פוזיטיבית והתובעת לא צירפה ולו ראשית ראיה להוכחת הפסדים שנגרמו לה בעקבות קבלת עזרה מהזולת. כמו כן בהעדר נכות תפקודית, סביר להניח כי לא תזדקק התובע לעזרה כלשהי בעתיד.
40. לאור האמור אין לפסוק לתובע פיצוי כלשהו בגין ראש נזק זה אם ולצורכי פשרה מוצע פיצוי גלובאלי בסך של 1000 ₪.

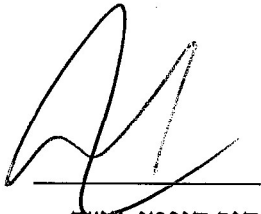
כאב וסבל

41. בהתחשב בנכות שנקבעה ע"י המומחה מטעם בית המשפט מוצע להעריך את הפיצוי בגין ראש נזק זה בסך של 20,000 ₪.

42. סה"כ נזק: 52,000 ₪

לסיכום

43. דין התביעה כנגד הנתבעת להדחות בעדר עילה ו/או יריבות ו/או רשלנות מצד הנתבעת
44. לחלופין מתבקש בית המשפט לקבוע כי התאונה ארעה בשל אשמה המרבי ו/או המכריע של התובעת ולהשית עליה רשלנות תורמת בשיעור שלא יפחת מ- 80%.
45. לחלופי חלופין ובמנותק משאלת האחריות ובמידה ובית המשפט הנכבד יחליט כי יש לקבל את התביעה הרי שיש להעריך את נזקי התובעת לכל היותר בסך של 52,000 ₪ ובכפוף לכל האמור והמפורט לעיל.

מנסור קופטי, עו"ד
ב"כ הנתבעת